

Cha tôi

Từ khi mẹ qua đời, cha phải cố thật nhiều để có thể tự chăm sóc mình khoẻ mạnh. Mỗi sáng thức giấc, dù trời lạnh, cha vẫn đi bơi đều đặn. Mỗi ngày ông lại cố bơi nhiều hơn ngày trước một sải tay.

Ông muốn chứng minh một điều: mọi việc cho dù hoàn hảo đến đâu vẫn đều còn cải tiến được. Và ông khoe với tôi với giọng đầy tự hào: "Hôm nay cha bơi được nhiều hơn hôm trước rồi đấy...!" để được nghe con gái trầm trồ: "Cha cừ thật. Con không biết mình có bơi khoẻ được như cha không".

Ở cái tuổi thất lập cổ lai hy, mặc dù cha vẫn duy trì lịch làm việc sáu ngày một tuần và đi bơi đều đặn, tôi vẫn dễ dàng nhận thấy ông yếu đi nhiều. Bước sang tuổi tám mươi mốt, cha tôi yếu hẳn. Tuy thế, ông vẫn ra vẻ không cần dựa vào tôi mỗi khi hai cha con cùng đi dạo. Và tôi cũng giả vờ không để ý đến. Dầu tinh thần của cha minh mẫn, nhưng bệnh tim và chứng viêm khớp hành hạ cha nhiều.

Rồi một ngày, cha gọi tôi, đưa con gái duy nhất của ông đến bên căn dặn: "Một mai cha hấp hối, hãy để cha nhẹ nhàng ra đi, đừng nhờ các kỹ thuật nhân tạo gì gì đó níu kéo ta, con gái ạ. Cha đã rất hạnh phúc khi có được người vợ hiền lành, đảm đang là mẹ con và một đứa con gái ngoan như con đây! Bấy nhiêu là quá đủ với ta".

Không lâu sau, cha tôi quy ngã vì đau tim. Trong phòng cấp cứu, cha nhắc lại ước muốn của mình với vị bác sĩ chăm sóc ông. Tôi không ngờ đó lại là những lời nói cuối cùng của cha. Nhìn ông trên giường bệnh, tôi cảm thấy xót xa vô cùng, thương cha biết bao. Người ông đầy kim tiêm và ống dẫn. Trước khi lịm đi, cha vẫn còn bông đùa với tôi "cha con mình sẽ cùng nhau đi ăn, con gái nhé"!

Ông nhìn tôi thật lâu rồi từ từ quay mặt vào tường, khó nhọc thốt lên: "Hãy hứa với ta, con yêu! Hãy đi khỏi đây ngay, cha không muốn con nhìn thấy cha trong tình trạng thế này. Đau lòng lắm". Lần đầu tiên trong đời, ông từ chối không muốn nhìn mặt tôi, đưa con gái rượu của ông. Làm theo ước nguyện của người mà tôi nghe tim mình vỡ vụn.

Bồn chồn không yên, tôi hôm đó, tôi quyết định trở lại bệnh viện cùng chồng nhưng những người có mặt ngăn không cho tôi vào phòng. đành ngồi ở ghế chờ đợi mà lòng như lửa đốt, kim châm. Khoảng 10 phút, tôi có cảm giác tim mình ngừng đập. Bật dậy như cái lò xo, tôi lao đến đập cửa nhất quyết nhìn cha bằng được. Giọng một nữ điều dưỡng vang lên "Xin chị bình tĩnh trở về phòng chờ, ông cụ vừa mới ra đi. Chúng tôi sẽ gặp chị vài phút nữa" và đóng sầm cửa lại mặc cho tôi gào khóc van xin.

Với tôi, cha vẫn còn sống, vững chãi và dẫu yêu. Tôi không tin là cha lại ra đi nhanh đến thế. Chắc chắn là ông đã rất suy sụp và đau khổ nên mới rời bỏ tôi chóng vánh. Lúc ông cần tôi nhất thì tôi lại không có mặt. Lẽ ra tôi phải luôn túc trực bên cạnh cha những phút cuối đời, điều đó sẽ khiến ông an lòng một chút, không cảm thấy cô đơn lạnh lẽo. Đáng này, tôi lại bỏ mặc cha. Tôi chìm sâu vào dằn vặt, hối hận, cảm thấy thật tội lỗi với cha. Ý nghĩ này ám ảnh tôi không nguôi suốt nhiều năm sau đó.

Cho đến một hôm, tôi gặp lại cha trong giấc mơ. Ông tâm sự rằng dù đã đến tuổi về hưu nhưng ông vẫn quyết tâm làm việc. Ông rất sợ trở thành người thừa thãi, vô dụng, nhất là không muốn tôi nhớ hình ảnh cuối cùng của cha, hình ảnh một ông già nằm hấp hối trên giường bệnh, yếu ớt và tội nghiệp. Nó sẽ làm con đau lòng.

Cha thật tâm không muốn con cầm tay cha, không muốn con bên cạnh cha phút lâm chung. Ước nguyện của con là thế nhưng cha thật sự không muốn thế. Không phải cha không yêu con, càng yêu con cha lại càng không muốn làm tổn thương con gái của ta. Tình yêu, đôi khi, nó không biểu hiện giống nhau con ạ. Con đừng tự dằn vặt mình như thế. Cha đã ra đi rất nhẹ nhàng, thanh thản, không muộn, không phiền. Sự việc nào cũng có nhiều cách nhìn nhận, ngay cả cái chết, con ạ...

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn với những lời bộc bạch của cha.